

Udstedelse og Udbetalingen af de contante Summer. Tværtimod turde det være mere overensstemmende med den Stilling, som Rigsdagen efter Grundloven indtager, og med Charakteren af den Virkefreds, der er samme anvist, at den her indskrænker sig til at votere Loven. Hvad der angaaer Lovens Fuldblydelse, maa — mener jeg — i Genhold til Forskrifterne i Grundlovens § 29 nærmest antages at vedkomme Regjeringen. Jeg troer derfor, at Forslaget ideminst ikke er aldeles overensstemmende med Tanken i Grundloven.

Hvad det andet Ændringsforslag angaaer, saa tilstaaer jeg, at, dersom jeg kun havde Valget mellem disse 2de, vilde jeg give det sidste Fortrinnet. Men det forekommer mig dog heller ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at gaae ind derpaa. I det Væsentlige er det ganske rigtigt, naar den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) bemærkede, at her er Spørgsmaal om Noget, der nærmest maa betragtes som administrativt. Jeg troer, at det kan og helst bør overlades til Regjeringen. Men det turde ikke være aldeles træffende, hvad den samme ærede Rigsdagsmand yttrede, forsaavidt han, som det forekom mig, hentydede til Grundlovens § 50, idet han sagde, at her ikke skulde være et saadant Tilfælde, hvor Rigsdagen havde Anledning til at benytte sig af sin Bemyndigelse til at nedsætte Commissioner; thi den Commission, der efter Ændringsforslaget skulde nedsættes, er aldeles forskjellig fra de Undersøgescommissioner, hvorom der er Tale i Grundlovens § 50. Den skulde have et ganske andet Hverv, og sammensættes paa en ganske anden Maade, idet den skulde bestaae af 6 Medlemmer, hvoraf ethvert af Rigsdagens Thing skulde vælge 2 og Regjeringen 2. Men jeg kjenner overalt ikke, at det kan være fornødent, at nedsætte en saadan Commission for at see nærværende Sag ordnet, hvorimod jeg troer, at man meget vel kan overlade Alt, hvad der angaaer Fuldblydelsen af denne Lov, til Regjeringen. Forsaavidt det egentlige Administrative angaaer, forekommer dette mig at være meget indlysende; men det er ganske rigtigt udtalt af et af de Medlemmer, som have stillet det sidstnævnte Ændringsforslag, at en

saadan Commission, som den foreslaaede, for en Deel tillige vil blive at betragte som en Ret. Dette forholder sig vistnok rigtigt, forsaavidt Commissionen skulde have endeligen at afgjøre, for hvilke enkelte Eiendomme det omhandlede Bederlag bliver at udrede; men jeg troer derhos, at man ikke skal være meget tilbøielig til at organisere slige extraordinaire Retter, hvor man, som her vistnok er Tilfældet, kan benytte de ordinaire Domstole. Hvis man iøvrigt vil have oprettet en saadan extraordinair Ret for denne Sags Skyld, skulde jeg mene, at i alt Fald nogle nærmere Regler kunde behøves til Veiledning for denne Retts Virksomhed, saa at jeg ogsaa, fra den Side betragtet, ikke kan andet end finde Ændringsforslaget noget ufuldstændigt. Men — som sagt — jeg indseer overhovedet ikke, hvorfor de Retsspørgsmaal, der maatte opstaae, navnlig om, for hvilke enkelte Eiendomme Bederlaget bliver at udrede, ikke skulde kunne overlades til de ordinaire Domstoles Afgjørelse. Saaledes som Udkastets § 7 er affattet, antager jeg ogsaa, at den Forudsætning ligger til Grund for Paragraphen, at, hvis de Vedkommende maatte ønske det, skal Afgangen staae dem aaben til at faae de nylig nævnte Spørgsmaal afgjorte ved Landets Domstole, og jeg er ligeledes fuldkommen forvisset om, at Finanzministeriet i ethvert Tilfælde, hvor Vedkommende maatte forlange slige Spørgsmaals Afgjørelse ved Lands Lov og Ret, ikke derimod vil lægge nogensomhelst Hindring i Veien. Jeg skal endnu kun ved det sidste Ændringsforslag tillade mig den Bemærkning, at, naar det i Slutningen af Forslaget hedder, at den, der ikke inden 3 Maanedes, efterat Beskendsgjørelse derom har været indrykket i den Berlingske Tidende og vedkommende Stiftsavis, afhenter Bederlaget og meddeler fornøden Tilstaaelse for samme, skal have fortabt sin Ret dertil, saa turde denne Bestemmelse i alt Fald ikke være ganske passende efter, hvad der nylig er vedtaget med Hensyn til Panthaverne; men, endog derte tilfødesat, tvivler jeg om, at man bør gaae ind derpaa, da der neppe er nogen tilstrækkelig Anledning til at foreskrive en saadan præklusiv Frist med Hensyn til Bederlagets Afhentelse, og jeg vilde i alt Fald finde